

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ... ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Μιά εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα συνέντευξις με τόν διάσημο Γάλλο μυθιστοριογράφο Μωρίς Λεμπλάν)

ΝΩΣΤΟΤΑΤΟΣ Γάλλος δημοσιογράφος, ο Φρειδερίκος Λεφέβρ δημοσίευσε τελευταία στά «φιλολογικά Νέα» του Παρισίου μιά εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συνέντευξις του με τόν παγκοσμίως γνωστό συγγραφέα άστυνομικών μυθιστορημάτων Μωρίς Λεμπλάν, τόν δημιουργό του θρυλικού Άρσεν Λουπέν. Ποιός από τούς αναγνώστες μας δέν ξέρει τόν Λουπέν; Ποιός δέν έχει διαβάσει μιά τουλάχιστον περιπέτειά του; Ασφαλώς όλοι. Γι' αυτό είμαστε βέβαιοι πός δίνουμε μιά εξαιρετική σελίδα μεταφράζοντας εδώ τή συνέντευξις του Λεφέβρ με τόν Μωρίς Λεμπλάν.

«Τό μικρό μέγαρο του ζ. Λεμπλάν—γράφει ο Λεφέβρ—βρίσκεται σ' ένα δρόμο του Ήντέγ, πλημμυρισμένο από ήλιο και γαλήνη στο βάθος ενός ποικνού κήπου. Μόλις χτύπησα την πόρτα του, ο ίδιος ο ζ. Λεμπλάν ήρθε και μου άνοιξε. Μέσ' στο ήμισφο του αντίπαλάμου, τόν κυτάζω με προσοχή: εινε ψηλός στο ανάστημα, λεπτός, κομψός σάν Άγγλος στο ντύσιμο, με μαλλιά άσπρα, μάτια φωτεινά και πολύ γλυκό πρόσωπο. Με ύποδεχεται μέλωγια εγκάρδια κι' άπλά: Ντυνάται που λόγφ του καιρού δέν μπορεί να με δεχτή στον κήπο του, τόν όποιο αγαπάει τόσο όποτε τόν περιποιείται μόνος του, και με οδηγεί στο θερινό γραφείο του. Οι τοίχοι του δωματίου αυτού εινε σκεπασμένοι από βιβλία.

— Αυτό τά βιβλία εινε ή μεταφράσις τών έργων μου—μου ξηρηγεί—ο Μωρίς Λεμπλάν. 'Ο Άρσέν Λουπέν έχει μεταφραστή σ' όλες σχεδόν τίς γλώσσες του κόσμου. Μά ή πιο θετική ύποδοχη του έγινε στην Άγγλια και στην Άμερικη.

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, καθεται μπρός στο γραφείο του που εινε γεμάτο χαρτιά, και μου δείχνει μιά πολυθρόνα κοντά στο τζάκι για να καθίσω κι' έγώ.

Σωπαίνουμε τώρα κι' οι δυό. Ούτε ένας θόρυβος δέν φτάνει άπ' έξω, ή άπροσμετρα μέσα σ' αυτό γραφείο εινε κατέλληλη για συζησιούς, για άνερα και για φαντασιές. Δέν ξέρω γιατί, μου φαινεται πός όποια πλάσματα πλανιούνται στον άέρα.

Σε κάποια στιγμή, σηκώνω τά μάτια μου και βλέπω τόν Λεμπλάν να με κυτάζει μ' ένα άπροσδιόριστο χαμόγελο στα χείλη. Φαινεται σάν να μάντεψε τή σκέπη μου και μου λέει:

— Στη θέσι που καθόσαστε τώρα, κάθομαι κι' έγώ κάθε άπόγευμα. 'Οτι κι' άν κάνω, όπου κι' άν βρισκομαι, ξαναγυρίζω εδώ στις πέντε ή ώρα. Έχω ένα, ραντεβού ιερό. Κάθομαι σ' αυτή τήν πολυθρόνα κι' άφήνω τή φαντασία μου ελεύθερη. Και τότε ο Άρσέν Λουπέν δέν άργει να παρουσιαστή. Μου φαινεται πός τόν βλέπω, πός τόν άκούω. Ως τίς όχτώ τού βράδυ ζώ μαζί του και τόν άφήνω να μου διηγηται τίς περιπέτειές του και τή διηγήται τίς περιπέτειές του. Σχεδιάζω τότε τά μυθιστορημάτά μου, τών όποιων εινε ο ήρωας.

Κι' ο ζ. Λεμπλάν προσθέτει μ' ένα τόνό ελαφρά ειρωνικό: —'Ολ' αυτά, έννοείται, δέν εινε στην πραγματικότητα παρά τάξις κι' εργασία. Κάθε άπόγευμα από τίς πέντε ως τίς όχτώ ειν' ή όρα τής φαντασίας και τής δημιουργίας, όπως κάθε πρωί, από τίς δέκα ως τίς δώδεκα, ειν' ή ώρα του γραφίματος και τών διορθώσεων. Τό καλοκαίρι όμως διακόπτω κάθε εργασία. Περνάω τούς θερινούς μήνες στο Έτρετά, όπου έχω έναν άλλο ώρασι κήπο, τόν όποιο επίσης καλλιεργώ μόνος μου. Διαβάζω εκεί πολύ: έφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορηματα. Μονάχα όταν είμαι στο Παρίσι εργάζομαι πολύ. Τότε βγαίνω πολύ έξω, πηγαίνω σπανίως στο θέατρο και σπανιότατα στον κινηματογράφο. Μ' αυτή τή τακτική, γράφω ένα μυθιστόρημα τόν χρόνο, άν και κατά τά δύο τελευταία χρόνια, ή παραγωγή μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

Και ο Μωρίς Λεμπλάν προσθέτει μ' ένα τόνό ελαφρά ειρωνικό: —'Ολ' αυτά, έννοείται, δέν εινε στην πραγματικότητα παρά τάξις κι' εργασία. Κάθε άπόγευμα από τίς πέντε ως τίς όχτώ ειν' ή όρα τής φαντασίας και τής δημιουργίας, όπως κάθε πρωί, από τίς δέκα ως τίς δώδεκα, ειν' ή ώρα του γραφίματος και τών διορθώσεων. Τό καλοκαίρι όμως διακόπτω κάθε εργασία. Περνάω τούς θερινούς μήνες στο Έτρετά, όπου έχω έναν άλλο ώρασι κήπο, τόν όποιο επίσης καλλιεργώ μόνος μου. Διαβάζω εκεί πολύ: έφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορηματα. Μονάχα όταν είμαι στο Παρίσι εργάζομαι πολύ. Τότε βγαίνω πολύ έξω, πηγαίνω σπανίως στο θέατρο και σπανιότατα στον κινηματογράφο. Μ' αυτή τή τακτική, γράφω ένα μυθιστόρημα τόν χρόνο, άν και κατά τά δύο τελευταία χρόνια, ή παραγωγή μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

Και ο Μωρίς Λεμπλάν προσθέτει μ' ένα τόνό ελαφρά ειρωνικό: —'Ολ' αυτά, έννοείται, δέν εινε στην πραγματικότητα παρά τάξις κι' εργασία. Κάθε άπόγευμα από τίς πέντε ως τίς όχτώ ειν' ή όρα τής φαντασίας και τής δημιουργίας, όπως κάθε πρωί, από τίς δέκα ως τίς δώδεκα, ειν' ή ώρα του γραφίματος και τών διορθώσεων. Τό καλοκαίρι όμως διακόπτω κάθε εργασία. Περνάω τούς θερινούς μήνες στο Έτρετά, όπου έχω έναν άλλο ώρασι κήπο, τόν όποιο επίσης καλλιεργώ μόνος μου. Διαβάζω εκεί πολύ: έφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορηματα. Μονάχα όταν είμαι στο Παρίσι εργάζομαι πολύ. Τότε βγαίνω πολύ έξω, πηγαίνω σπανίως στο θέατρο και σπανιότατα στον κινηματογράφο. Μ' αυτή τή τακτική, γράφω ένα μυθιστόρημα τόν χρόνο, άν και κατά τά δύο τελευταία χρόνια, ή παραγωγή μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

σθέτει μ' ένα χαμόγελο: —'Όταν φτάση κανείς στην ηλικία μου, πρέπει να εργάζεται περισσότερο. 'Ο καιρός έπείγει... Δέν ειν' έτσι; —'Επειτα ξεκαλοινθεί:

—'Έχω μιά μεγάλη γαλήνη. Είμαι εύθυμισμένος. Είχα στιγμές δύσκολες που τίς τάραισε μιά δυνατή νευρασθένεια. Έτο' κατ' ανάγκη επί μερικά χρόνια, ή εργασία μου ήταν πολύ περιορισμένη. Γι' αυτό νοιώθω τώρα μιά μεγάλη χαρά που άφοσιώνομαι σ' αυτήν όλόκληρος, άκολουθώντας μιά σοφή πειθαρχία. Δέν ύπαγορεύω τίποτε, τά γράφω όλα με τó χέρι μου, με τó μολύβι, επάνω στο γόνάτο μου. Αυτό τά χειρόγραφα άλλωστε εινε τόσο άδιάβαστα όποτε όλες ή δακτυλογράφοι θ' άρνιόντουσαν να εργασθούν για μένω έχω μεγάλη έπιμονή κι' άναγράφω δυό και τρεις φορές τά μυθιστορημάτά μου: Μερικά κεφάλαια μάλιστα τά γράφω και δέκα φορές...

Και ο Μωρίς Λεμπλάν σωπαίνει πάλι. Τότε έποικροειδισμα και τόν ρωτάω για τά παιδικά του χρόνια και για τόν ντεμπούτο του στη φιλολογοία.

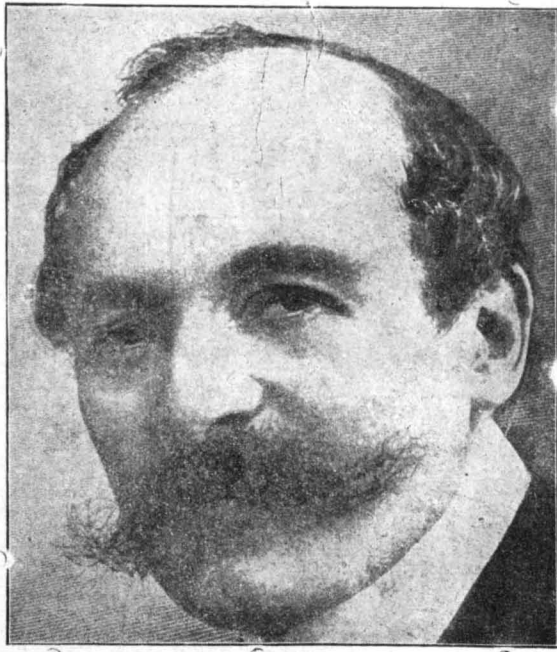
—'Ε λοιπόν, άφού τó θέλετε, θα σάς όμολογήσω όμη γεννηθήκα στην Ρουέν στις 11 Δεκεμβρίου 1864, είμαι δηλαδή σήμερα 71 έτων. 'Ο πατέρας μου ήταν έφοικτιστής και εινε όλόκληρο στόλος που έκανε εμπόριο μεταξύ Γαλλίας και Άγγλίας.

»'Όταν τελείωσα τó γυμνάσιο τής Ρουένης, πέρασα ένα χρόνο στο Μάντσεστερ κι' έναν άλλο τόν Βερολίνο για μιά ώρα τά άγγλικά και τά γερμανικά. 'Ο πατέρας μου, ο όποιος ήθελε να γίνει βιομήχανος, με τοποθέτησε σ' ένα μεγάλο οίκο έξουσιογίας, τού όποιου θα γινόμουν άργότερα διευθυντής, γιατί είχαμε πολλές μετοχές σ' αυτόν. Άλλοίμονο! Εύθις έξ' άρχής φάνηκε πός δέν είμουν καθόλου κατάλληλος για δουλειά αυτή. Άντι να εργάζομαι, έγραφα άσχημους στίχους και διηγήματα, κατ' άπομίμηση τού Γκν' ντε Μωπασσάν τών όποιο έθαύμαζα κι' ο όποιος ήταν γείτονας μας στο Έτρετά, όπου περνούσαμε τά καλοκαίρια μας. Εκεί ο Μωπασσάν εινε μιά μεγαλοπρεπή βίλλα, κοντά στη θάλασσα, μέσα στα δέντρα μιάς κοιλάδος. Πολλές φορές είχα πάει ως τήν πόρτα τής, μά είχα ξαναφάνει τρέχοντας, μνή τοιμωμένα να ζητησώ τόν κουνούνη τής. Είχα στείλει κυλάς στο μεγάλο αυτό συγγραφέα τά χειρόγραφα διηγημάτων μου, άπ' τά όποια τού είχα άφερήσει τó πρώτο. Τέλος μιά μέρα συγκέντρωσα όλο τó θάρρος μου και μπήκα μέσα στην βίλλα, όπου ο Μωπασσάν με δέχτηκε με μεγάλη καλοσύνη. Μά άντι να μου μιλήσει, όπως περιμένα για φιλολογοία, μου μιλούσε διαρκώς για κάποιο έργοστάσιο που ήταν κοντά στη βίλλα και τού όποιου ο θόρυβος τόν έξενεούριζε. Στη δεύτερη επίσκεψη που τού έκανα—στο Παρίσι, αυτή τή φορά—μου παραπονοιώταν για τούς θορύβους τού δρόμου, άν καιόλοι οι τοίχοι τού διαμερισμάτος του ήταν σκεπασμένοι με βαμπακί.

—Και τó Φλωμπέρ τόν γνωρίζατε; —Μ' έφερε στον κόσμο ο άδελφός του, ο ίατρος Φλωμπέρ και ή μητέρα μου ήταν στενή φίλη τής άνεμιάς του, μά διατηρή άπ' αυτόν πολύ άμυδρές άναμνήσεις. Θυμάμαι μιά φορά που ο Φλωμπέρ έφαγε στο σπίτι μας, μου χάιδεψε τά μαλλιά και μου εινε: «Μεγάλωσησ από τότε που ο άδελφός μου σ' έφερε στον κόσμο.» Είμουν τότε δέκα χρονών κι' έπειτ' από λίγο καιρό, ο Φλωμπέρ πέθανε.

»'Επειτα από ένα χρόνο που έμεινα στην έξουσιογία, τήν παράτησα κι' άρχισα να σπουδάζω νομικά. Μά γρήγορα τά παράτησα κι' αυτά, για νάρθω στο Παρίσι και ναφοσιωθώ στη φιλολογοία, ένθουσιασισμένος άπ' τίς κριτικές που έκαναν οι φίλοι μου στα διηγήματά μου. 'Ο πατέρας μου, άν και δυσαρεστήθηκε γι' αυτό, μου έστειλε αρκετά χρήματα, ώστε να ζώ άνετα.

» Τότε έξέδωσα μ' έξοδά μου τόν πρώτο τόμο τών διηγημάτων μου. Κυκλοφόρησε σε χιλία αντίτυπα, άπ' τά όποια 30 μόνο πουλήθηκαν. Μά αυτό δέν μ' άποθάρρυνε καθόλου και μέσα σε λίγα χρόνια έβγαλα κι' άλλα δυό έργα, τά όποια είχαν τήν ίδι-

Ο Μωρίς Λεμπλάν.

Και ο Μωρίς Λεμπλάν προσθέτει μ' ένα τόνό ελαφρά ειρωνικό: —'Ολ' αυτά, έννοείται, δέν εινε στην πραγματικότητα παρά τάξις κι' εργασία. Κάθε άπόγευμα από τίς πέντε ως τίς όχτώ ειν' ή όρα τής φαντασίας και τής δημιουργίας, όπως κάθε πρωί, από τίς δέκα ως τίς δώδεκα, ειν' ή ώρα του γραφίματος και τών διορθώσεων. Τό καλοκαίρι όμως διακόπτω κάθε εργασία. Περνάω τούς θερινούς μήνες στο Έτρετά, όπου έχω έναν άλλο ώρασι κήπο, τόν όποιο επίσης καλλιεργώ μόνος μου. Διαβάζω εκεί πολύ: έφημερίδες, περιοδικά, μυθιστορηματα. Μονάχα όταν είμαι στο Παρίσι εργάζομαι πολύ. Τότε βγαίνω πολύ έξω, πηγαίνω σπανίως στο θέατρο και σπανιότατα στον κινηματογράφο. Μ' αυτή τή τακτική, γράφω ένα μυθιστόρημα τόν χρόνο, άν και κατά τά δύο τελευταία χρόνια, ή παραγωγή μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κευτσμπελιά)

ΩΔΕΚΑ όμορφα «γκέρλς» του αμερικανικού κινηματογράφου αναστάσαν δώ και λίγες μέρες το Λονδίνο και το Παρίσι και τώρα περνούν τις διακοπές τους στις Κάννες. Πρόκειται για τις γοητευτικές χορεύτριες του Γούντλεϊ ή όποιες πήγαν στην όμορφη τουρπόπολη για να «γυρίσουν» τα εξωτερικά μιάς τελευταίας ταινίας τους. Έννοείται ότι όλοι οι πλοίσιοι παραθερισιαί ξετρελλάθηκαν από την συντροφιά τους και πολλοί τους πρότειναν να τις παντρευθούν. Μά τα δώδεκα «γκέρλς» του Γούντλεϊ ημφίμαζα για την σοβαρότητα τους και ποτέ δεν θα έκαναν την τρέλλα να εγκαταλείψουν την ένδοξη καριέρα τους για μια συζυγική ζωή αμφίβολης εύτυχίας! Άρκουται λοιπόν στο να δημιουργούν καθημερινώς σκάνδαλα και να σπαταλούν τα λεφτά των εφημερων φίλων τους σάν πραγματικές Αμερικανίδες. Έπειτα τους αφήνουν στά κρύα του λουτρού και μαφεύονται όλες στο ξενοδοχείο τους για να ήσυχάσουν και να ξεκουραστούν, αδιαφορώντας για τα παράπονα και τις ικεσίες των θαυμαστών τους.

Η γοητευτική «βεντέτα» Μέγκι Λεμονιά «γυρίζει» τώρα ένα καινούργιο φιλμ, μια όπερέττα του Άνθρ Ντιβερνούα, που έχει αφήσει εποχή σ' όλα τα έλαφρά μονακά θέατρα της Ευρώπης.

Η Λουίζ [Ούλριχ, η περίφημη ερμηνεύτρια της «Ατέλειωτης Συμφωνίας», του «Αιμπελάτ» και ένα σωρό άλλων όμορφων φιλμ, είναι μια από τις πιο τυχερές «βεντέτες». Σήμερα «γυρίζει» αδιάκοπα στο «σπουντίνο» ένα πλήθος έργων κι έχει καταφέρει το ρεκόρ άνω-κάτω. Είναι ακούραστη και πρόθυμη πάντα να υποδυθ' ένα ρόλο. Έννοείται ότι αυτό τρωμάζει τους φίλους της γιατί φοβούνται ότι πολύ γρήγορα η όμορφη Λουίζ Ούλριχ θα πάθει υπερκόπωση. Γι' αυτό δεν παύουν να την συμβουλεύουν να ελαττώσει τις ώρες της δουλειάς της. Μά εκείνη δεν τους ακούει.

— Όταν παύω να εργάζομαι, τους λέει, νομίζω ότι χάνω άδικα τις ώρες μου. Αυτούμαι ακόμη που είμαι υποχρεωμένη να κοιμάμαι! Ξέρετε τι θα πη να χάνετε τη μισή μέρα σας σ'τόν ύπνο; Κι' αλήθεια αυτή η σκέψη στενοχωρεί τόσο πολύ την Λουίζ Ούλριχ ώστε θα ήταν ικανή να παντρευθ' τον άνθρωπο που 'θ' ανέκαλυπτε το φάρμακο κατά του ύπνου!

Στ' Μάϊαμι, δώ και λίγες μέρες, έγινε μια επίδειξη «μαγιό» στην οποία έλαβαν μέρος διακόσια «ώμορφα κορίτσια, τ'ό ένα πιο γοητευτικό από τ' άλλο. Η επίτροπή είχε αποτελεσθ' από τους καλύτερους αισθητικούς του Νέου Κόσμου, μεταξύ τών οποίων ήταν πολλοί ζωγράφοι και άλλοι καλλιτέχνες. Ένα, ένα αυτά τ'α κορίτσια παρήλσαν από την ειδική εξέδρα, χαίρετσαν τόν κόσμο, στέθηκαν λίγο για να τις θαυμάσει και τέλος πήραν μιά όμορφη βουτιά στή θάλασσα.

αν τύχη με τ'ό πρώτο, γιατί, άπολύστατα, δεν έχουν καμιά αξία» ήθελε, βλέπετε, να χάνω σ' αυτά ψυχολογία.

«Ασφαλώς δε θα εξακολουθούσα τον ίδιο στραβό δρόμο, αν δεν παρουσιάζοταν ο έκδοτης Πιέρ Λαφίτ. Τόν είχα γνωρίσει σ'τα 1900 και επρόκειτο να έκδοση τότε τ'ό περίφημο περιοδικό «Ζε Σαι Του». Του χρειάζοταν για τ'ό πρώτο τεύχος ένα περιτεταγέδες διήγημα και τ'ό περιεμεν από μένα. Έγώ δεν ήθελα να τ'ό γράψω, γιατί νομίζα πως δεν ήταν τ'ό «είδος» μου, μ'α εκείνος επέμενε τόσο ώστε σ'ό τέλος τ'ό έγραφα. Ήταν τ'ό πρώτο διήγημά μου που είχε ήσρα τόν Λουπέν και είχε τίτλο «η Σούλημης τ'ό Άρσεν Λουπέν». Τ'ό όνομα Άρσεν Λουπέν μού ήρθε έντελως στή τύχη. Αργότερα σκέφθηκα ότι τ'ό σ'μ' έπηρέασε σ' αυτό, τ'ό όνομα ενός δημοτικού Συμβούλου τού Παρισιού, κάποιου κυρίου Άρσεν Λουπέν, τ'ό όποιο έβλεπα συχνά σ' τις εφημερίδες. Όταν τ'ό διήγημά μου δημοσιεύθηκε σ' τ'ό «Ζε Σαι Του» είχε μιά αφάνταστη επιτυχία. Ο Λαφίτ ήρθε και με βρήκε στή διεύτη όπου βρισκόμουν τότε και μού ζήτησε συνέχισαι: «Έξακολουθήσε μού είτε, ο Λουπέν θα σέ δοξάσει! θα γίνεις ο Κόναν Ντόυλ της Γαλλίας». Μά εγώ δεν ήθελα να εγκαταλείψω τ'α «ψυχολογικά» μυθιστορήματα, γιατί νομίζα πως αυτά ήσαν ο προσηρισμός μου. Έτσι έξη μήνες, δόλοζομους αντίστάθηκα τού Λαφίτ και σέ πολλούς φίλους μου που τούς είχε ένθουσιασει ο Λουπέν.

»Τέλος υποχώρησα κι' άρχισα να γράφω τ'α διάφορα επεισόδια τού Λουπέν, από τ'α όποια τ'ο παθηνα σημείονα μεγαλύτερη επιτυχία άπ' τ'ό προηγούμενο... από τότε χαράχθηκε από τ'ό μέλλον μου... θα περνούσα τη ζωή μου άχωριστά με τόν Άρσεν Λουπέν...

Και ο Μορίς Λεμλάιν σόσπασε... Κατάλαβα πως έπρεπε να τόν άφήσω, ή ώρα ζύγωνε πέντε κι' όπου νάταν ο Άρσεν Λουπέν θα έρχότανε... αν μ' έβλεπε εκεί, ίσως να έφυγε πάλι...»

Μεταξύ αυτών ήταν κι' ένα σωρό «μπουφίερ» «άστέρες». Οί σκηνό-θέτες που παρακολουθούσαν μ' ένδιαφέρον αυτό τόν διαγωνισμό δεν άργησαν να προσέξουν μιά τετραέανθη νέα με πλαστικό σώμα κι' έκφραστική όμορφιά ή όποια είχε γοητεύσει όλους με τη χάρη της. Όταν δέ ή ξανθή αυτή Άφροδίτη άνεκηρύχτη «βραβίσισσα τών μαγιό» και πήρε τ'ό πρώτο βραβείο, τήν πλοίσισαν κι' άρχισαν να τις κάνουν ικανοποιητικές προτάσεις για να παίξει στόν κινηματογράφο. Μά εκείνη άρνήθηκε κατηγορηματικά.

— Θέλω τους είτε να γαρώ τήν όμορφιά μου. Προτιμώ τόν πλοίσιο φίλο μου από τή δόξα τού κινηματογράφου ή όποια άποκτάται με κόπους και προσπάθειες!

Έννοείται ότι αυτή ή δήλωση της αναστάσαν όλους τους Άμερικανούς οί όποιοι άρχισαν να ένδιαφέρονται σοβαρά γ' αυτή τήν παράξενη γυναίκα, ή μοναδική τόν τόν κόσμο που δεν συγκινείται από τή δόξα τού κινηματογράφου.

Η χαριτωμένη Τζοάν Μπλοντέλ άγαπάει έξαιρετικά τις όμορφες ιστορίες. Κάθε βράδυ τήν βίλλα της συγκεντρώνει μερικούς γνωστούς και τούς αφήνει να της λένε ό, τι παραμύθι έρθει σ'ό μυαλό τους. Ένας άπ' αυτούς, όστόσο, ο Τζων Χάρλεν κατώρθωσε να τή κινήσει πεύ τού τ'ό ένδιαφέρον, γιατί της διηγήσει μ' άπάθεια τις πιο τρομαχτικές ιστορίες, σάν να διηγήτο κάτι κοινό. Έτσι ο «παραμυθολόγος» Τζων Χάρλεν είναι σήμερα εύτυχης γιατί κατάφερε να κάνει τήν όμορφη «βεντέτα» να τόν άγαπήσει. Και διάλου άπίθανο αυτό τ'ό ειδύλλιο να έχη ένα πολύ όμορφο τέλος. Τ'ό γάμο.

Η Μάριαν Μάρς, ή πιο φτωγόνε «βεντέτα» τού Χόλλυγουντ ξεκουράζεται σήμερα σ'ό Παλ Μίντλας, στήν ύπερχη βίλλα της που είναι γεμάτη από σκεπτά δέντρα. Όστόσο στή Γαλλία δημοσιόγραφος Jaanne Roudot, ή όποια τήν έπεσκέφθηκε, δήλωσε ότι δεν είναι καθόλου ευχαριστημένη.

— Έπιθυμώ της είτε, να μού «συμψη» κάτι που θα ζυφήσει τ'ό αιμα μέσος σ' τις φλέβες μου. Νοιώθω ότι έχω ναρκωθ'ί. Μού χρειάζεται ένας μεγάλος έρωτας. Μιά άγάπη δίχως δημοκρατικά λόγια κι' υποσχέσεις.

Όταν μετά λίγες μέρες δημοσιεύτηκε ή συνέντευξή αυτή της Μάρς, όλοι οί θαυμαστές της έσπευσαν να της γράψουν τρυφερά γράμματα για να τήν διασκεδάσουν. Μά εκείνη είχε άρξισαι να πλήτην περισσότερο. Κι' ίσως θα έκανε καμιά τρέλλα αν δεν τ'όχανε τ'ό άκόλουθο επεισόδιο: Ένα πρωί παρουσιόσθηκε στή βίλλα της ένας όμορφος νέος και ζήτησε να τή δ'η. Οί ύπηρετές φυσικά τ'ό άρνήθησαν. Μά εκείνος έκανε τ'όση φασαρία ώστε άναγκάσθησαν σ'ό τέλος να ειδοποιήσουν τήν όμορφη «βεντέτα». Έκεινη βέβαια έδωσε έντολη να τόν αφήσουν να παρουσιόσθη μπροστά της. Ο νέος όταν είδε τήν Μάριαν Μάρς έσκυψε και τής φίλησε με τρυφερότητα τ'ό χέρι κι' όστερα τής είτε:

— Ονομάζομαι Τζάκ Κλάρκ. Ήρθα από Ήτην Νέα Υόρκη για να σ'ας θεραπείσω από τήν πληξή σας.

Και πριν προλάβει ή Μάρς να τόν ρωτήσει της έδωσε ένα ήχηρότατο χαστούκι!

Η όμορφη «βεντέτα» έβγαλε ένα ξεφωνητ'ό πόνου κι' έπειτα έρχισε να κλαίη και να φωνάζη βοήθεια. Οί ύπηρετές βέβαια έτρεξαν σ'ό σάλο, άρπαξαν αυτόν τόν «τρέλλο» και τόν πέταξαν έξω από τή βίλλα. Η Μάριαν Μάρς τ'ό υπόλοιπο τήν μέρας της τ'ό πέρας σκεπτομένη τήν περιπέτεια της. Ένας άγιος θυμός τήν είχε κυριεύσει. Είχε βρη κάτι όσοσ'ό ολη τή δραστηριότ'α της. Κι' όταν τήν άλλη μέρα ο Τζάκ Κλάρκ τής τηλεφώνησε για να τής ζήτηση συγγνώμη γ' αυτή τήν πρωτότυπη μέθοδο τής θεραπείας της εκείνη τόν κάλεσε να δεπτηήσουν. Ήθελε να τόν κάνει κι' εκείνον να πονέση.

Κι' αλήθεια τ'α κατάφερε περίφημα. Ύστερ' άπ' αυτή τήν συνάντησή τους ο Τζάκ Κλάρκ ήταν ξεγεραμμένος με τή γυναιχή «βεντέτα» και τήν παρακαλούσε να τού έπιτρέψει να γίνη φίλος της. Μά εκείνη τόν έδωξε με σκληρότητα άπ' κοινά της. Έτσι ο άτυχος Κλάρκ γόρισε άπογοητευμένος στή Νέα Υόρκη και μετά λίγες μέρες ή άντέχοντας τ'ό χωρισμό τής αυτοκτόνησε. Και τότε σ'ί φίλοι τού δικαιόσαν τήν Μάριαν Μάρς ή όποια τού είχε πει να μην παίξη με τή φωτιά γιατί θα καγύοταν! Μά αυτή ή δραματική περιπέτεια έδωσε πάλι τήν ευθύμια στήν όμορφη «βεντέτα», ή όποια έπαψε να σκέφεται ότι ή ζωή της δεν έχει κανένα ένδιαφέρον.

Ο Ρόμπερτ Ταϊλόρ κι' ή Τζόαν Πάκκορ, καθός μ'ας πληροφορούν τ'α «Κινηματογραφικά Νέα» τού Χόλλυγουντ πρόκειται σέ λίγο καιρό να τελέσουν τους γάμους τους. Μά, ή κακώς γλώσσης της φιλομυθόλοξος διαδίδουν ότι αυτό δεν θα γίνη ποτέ, γιατί ύπάρχει ο φόβος να βαρεθ'η πολύ γρήγορα τόν άγαπημένο της ή έκκεντρική «βεντέτα» και να τού δώση τ'α παπούτσια σ'ό χέρι!

Η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ